

РЕШЕНИЕ

№ 33761

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8916** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 и следващите от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Н. Сархош Х., гражданин на И., против Решение № 4381/01.08.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/.

Изложени са твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение. Същото било постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон. Не било обсъдено в детайли осъщественото преследване спрямо семейството на Н. Сархош Х., конкретно на нейния съпруг, също в производство по предоставяне на закрила. Твърди, че съпругът ѝ може да бъде осъден като политически опозиционер на режима, поради което и всъщност им било конфискувано цялото имущество. Не бил извършен анализ на законодателната уредба за наказание на публична опозиционна дейност в И., както и на обстоятелството, че жалбоподателят е жена, която желае да живее извън догмите на ислямския фундаментализъм. Заявява също, че е невъзможно да се снабдят с документи за политическите репресии в И., тъй като държавата съзнателно ги укривала, както и, че семейството било принудено да се укрие в селски район. Акцентира, че спрямо жалбоподателя са повдигнати обвинения и предстои произнасянето на присъди при връщането в страната по произход, като допълва и, че заради изразеното публично осъждане на управленския режим в държавата била издадена смъртна присъда. Отделно, жалбоподателят приел християнството, протестантството, като тази религиозна група била преследвана и подложена на тормоз и дискриминация. Оспореният акт бил немотивиран и постановен в противоречие с чл. 4, ал. 3 ЗУБ, като твърденията на жалбоподателя изцяло се подкрепяли от справката на ДАБ от 21.07.2025 г. Сочи съдебна практика. Моли за

отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне от органа.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. Сархош Х., редовно уведомен, се явява лично. Заявява, че е напуснал И. заради проблемите на съпруга ѝ, заради психическия и физическия тормоз, на който била подложена. Твърди, че проблемите на член на семейството рефлектират върху проблемите и на другите членове. Бил ѝ оказан основно психически тормоз, докато съпруга ѝ бил в затвора /около 2 месеца/. Непрекъснато ѝ звънели и заплашвали, че ще я сполети същата съдба. Казали ѝ, че ако не разкрие хората, с които съпругът ѝ е участвал в протестите, ще я пребият. Това се случило през 2017 година. Свекърът ѝ ангажирал адвокат, който впоследствие им казал за получена информация, че властите отново ще задържат съпруга ѝ. Последният заминал на село при баща си, но властите продължили да я тормозят, поради което тя огишля при него. Живели укрити, в непрекъснат страх и стрес. Не живеели в една къща, а сменяли адреси, за да не бъдат открити. Накрая адвокатът ги посъветвал да напуснат И.. Заявява, че нямат деца и че била християнка.

Ответникът Председател на ДАБ при МС, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Депозирани са писмени бележки, в които излага подробни съображения относно неоснователността на жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 21.05.2025 г. Н. Сархош Х. е поискала международна закрила в Република България. Кандидатът е регистриран като лице от женски пол, [дата на раждане] и живеещ в [населено място], И., ЛНЧ [ЕГН], етническа принадлежност – персиец, религия: продавач, семейно положение – омъжена.

На 02.06.2025 г. е проведено интервю с Н. Сархош Х.. Същата заявява, че два месеца преди провеждане на интервюто е напуснала нелегално страната, заминала е за Турция с трафикант и кола заедно със съпруга си и още двама непознати иранци. Останали 3 дни в Турция и заминали за България. При прескачане на теленото ограждение паднала и си счупила крака, останала в болница 10 дни. Дошъл преводач, казал ѝ какво да подпише, тъй като тя искала да живее в сигурна страна. Не бил арестуван или осъждана. Не е имала проблеми заради етническата си принадлежност или изповядваната религия, като допълва, че е станала християнка преди 6-7 години. Не членувала в политическа партия. Когато тръгнала от И., целта ѝ била да стигне България. Заявява, че не била имала никакви проблеми в И., а напуснала заради проблемите на съпруга ѝ. Той участвал в протестите през 2017 г. Няколко дни след протеста служители на тайните служби нахлули в дома им и го арестували. Не знаела къде са го откарали около 2 месеца, поради което наели адвокат и той ги информирал, че са го изпратили в [населено място]. Съпругът ѝ бил освободен с гаранция, след което се преместили в друг град при родителите му, където живеели преди да заминат. Адвокатът им казал, че нямало сигурност за съпруга ѝ и след обсъждане взели решение да избягат в И.. Имали сключен брак със съпруга ѝ от 2016 г., но документите били в него. Искала да получи закрила, тъй като животът на съпруга ѝ бил в опасност.

По подробно изложени съображения и предвид справка от 21.07.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ на МС относно Ислямска Република И. с Решение № 4381/01.08.2025 г. Председателят на ДАБ при МС отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. Сархош Х..

Решението е връчено на адресата му на 11.08.2025 г.

Приети са като доказателства: изпълнителен лист относно конфискация на имуществото на Б. Р.

/съпруг на Н. Сархош Х./, издаден въз основа на решение от 23.10.2019 г. на Революционния съд, Второ отделение Х.; предупредителен лист за явяване на Б. Р. на 26.05.2018 г. в Революционна прокуратура на Х., Второ отделение; справки от 26.08.2025 г. и 25.09.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ на МС относно Ислямска Република И..

Изслушани са свидетелските показания на М. Б., семеен приятел на Н. Сархош Х. и съпруга ѝ от 12-13 години. Свидетелят заявява, че съпругът на жалбоподателя е участвал в протестни действия през 2017 г., поради което задържан от властите и вкаран в затвора. За това семейството му нямало информация до момента, в който свекърът ангажирал адвокат. През това време /2 месеца/ тайните служби на И. преследвали Н., оказвали физически и психически тормоз. След освобождаване на съпруга ѝ от затвора под гаранция адвокатът ги посъветвал да се укрият и те отишли да живеят на село през 2018 г., около 6 години, при родителите на съпруга ѝ. По думи на адвоката тайните служби разбрали къде се укрива и съществувала голяма вероятност да го арестуват отново, поради което взели решение да напуснат пределите на страната. Свекърът ѝ уредил пътуването и чрез трафикант влезнали през Турция в България. Свидетелят сочи, че след убийството на М. Амини ситуацията в И. станала много сложна, хората се надигнали на протести и властите биели, удряли участниците, но той не бил свидетел на тези действия. Допълва, че в И. не се спазвали човешките права, особено на жените.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - председателят на ДАБ при МС на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, производството за предоставяне на международна закрила е образувано с регистрирането на Н. Сархош Х. като чужденец по подадена от нея молба за международна закрила /чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 4, ал. 2 ЗУБ/. Изискано е становище от ДАНС съгласно чл. 58, ал. 10 ЗУБ. В действителност това становище е задължително за органа, който действа в условията на обвързана компетентност, но в случаите, в които се възразява да бъде предоставена международна закрила за чужденец, който представлява заплаха за националната сигурност. Подобно възражение не е обективизирано. Следователно, при произнасяне по постъпилата молба органът изследва именно наличието на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, обективизирано в оспорения акт. Проведено е интервю, в хода на което се посочват от молителя факти и обстоятелства във връзка с подадената молба, като на същия е предоставена и възможност да даде подробни обяснения. По време на интервюто, проведено в присъствието на интервюиращия орган и преводач /чл. 63а, ал. 6 ЗУБ/ и удостоверено с подписите на същите /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/, е съставен протокол /чл. 63а, ал. 3 ЗУБ/, в който молителят е изложил всички причини, поради които е напуснал страната си и не желае да се върне в нея, като същият се подписва под изявлението, че няма какво да добави към казаното, че текстът е преведен на разбираем за него език и не са съществували комуникативни пречки, както и, че няма възражения по написаното /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/.

Интервюиращият орган обективно и безпристрастно е изготвил становище, представено на

Председателя на ДАБ за вземане на решение /чл. 74, ал. 1 ЗУБ/. Молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана от Председателя на ДАБ индивидуално, обективно и безпристрастно, извършена е преценка за предоставяне на статут на бежанец, разгледана е необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут /чл. 73 ЗУБ/. Взето е решение, с което на молителя Н. Сархош Х. се отказват статут на бежанец и хуманитарен статут /чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ/.

Формира се извод, че не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, които да ограничават правото на защита на лицето - Н. Сархош Х., и предпоставка за отмяна на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

На трето място, следва да се извърши преценка за законосъобразността на акта – издаден ли е той в съответствие с материалния закон и неговата цел /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 АПК/.

1. Извършена е от компетентния орган преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, като е изследван въпросът следва ли да бъде предоставен статут на бежанец.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.“. Без значение е обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването /чл. 8, ал. 2, изр. Първо ЗУБ/. В конкретния случай Н. Сархош Х. не е обосновала твърденията си за осъществено спрямо нея преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Н. Сархош Х. не заявява осъществяването на каквито и да е било негативни за нея събития само поради факта, че е жена. За първи път това твърдение е обективизирано в жалбата, с която е сезиран съдът, като доказателства в негова подкрепа не са представени. При това и преценявайки първоначално изложената бежанска история, соченото в жалбата, разказаното в открито съдебно заседание и изслушаните свидетелски показания, съдът намира, че са налице някои несъответствия в твърдените факти и обстоятелства, като с промяната на първоначално изложената бежанска история се цели лицето да получи международна закрила. Именно мотивите, въз основа на които органът е формирал решението си, са обусловили промяната на бежанската история и са довели до предприемане, макар и на неуспешни, процесуални действия от страна на жалбоподателя да доказва факти и обстоятелства, които по време на интервюто не е заявила да са се осъществили.

Не се констатира и, че на същата са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните ѝ права, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. Молителят не заявява да е преследван поради етническата си принадлежност в страната по произход. Не са заявени от него конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата принадлежност към религиозната група /християнин, протестант/ е достатъчно основание за опасения от преследване. Изводът за осъществено преследване не може да се прави въз основа на предположения, че поради принадлежността към определена група се следват неблагоприятни за лицето последици, като следва да се допълни, съобразявайки обстановката в И. по отношение на някои християни, за която има данни в справките на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС от 21.07.2025 г. и от 26.08.2025 г., че не се установява никакво негативно отношение на властите и на представителите на други религиозни общности към конкретното лице. Още повече, че видно от интервюто, без наличието на други доказателства, Н. Сархош Х. е преминала от мюсюлманство към християнство преди 6-7 години,

т.е. изминал е достатъчно дълъг период от време преди напускане на И. и идването в България, за който период не се сочи да е осъществена нито една от формите на преследване спрямо жалбоподателя поради промяна на изповядваната от него религия. Молителят не е бил осъждан, арестуван или политически ангажиран, като същият не сочи като причина на напускането на И. протестите през 2022 г. и смъртта на М. Амини, което за първи път се коментира от свидетеля в съдебното производство. Не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ или действия по преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 ЗУБ, при това в държавата му по произход, а от събрания доказателствен материал не се установява, че лицето действително е подложено на психически и физически тормоз. Единствено свидетелят разказва по сходен начин с този на лицето, търсещо международна закрила, бежанската история на последното, но не се установява, че той е пряк очевидец на действията на властите по време на протестите през 2017 г. спрямо протестиращите лица, сред които съпругът на Н. Сархош Х., и техните семейства. Дали са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ, предвид конкретно изложените твърдения, касаещи съпруга на Н. Сархош Х. - Б. Р., е извън предмета на настоящото производство, тъй като то подлежи на изясняване в процедурата по предоставяне на международна закрила на него.

Липсват данни, че е извършена от чужденеца дейност след отпътуването му, която може да обоснове опасения от преследване. Действията на молителя изцяло и единствено са насочени към получаване на международна закрила. Напускането на И., а впоследствие и на Турция, през която е преминал чужденецът, е напълно оправдана житейска ситуация, но то е обусловено от причини от личен характер, а не от такива, предпоставящи предоставяне на международна закрила.

По делото не се събраха доказателства, че след протестите през 2017 г., призоваването на съпруга й през 2018 г. от прокуратурата и произнасяне на присъдата му през 2019 г. относно конфискацията на имуществото им, са настъпили други събития, принудили жалбоподателят да напусне И., а за преследването от властите на съпруга и укриването им на село около шест години именно поради това преследване сочат единствено свидетелските показания. Свидетелят обаче не се установи, че е бил пряк очевидец на случващото се по отношение на Х., конкретно – на психическия тормоз, който се твърди, че й е бил оказан. Отделно от това, по време на интервюто молителят не сочи, че през годините, в които са живели при родителите на съпруга й, той е бил търсен от властите. Формирани са единствено предположения, че съпругът й ще бъде открит, тъй като властите са разбрали къде живее, които предположения не се доказват в хода на производството, а отразяват препоръки на адвокатата им, касаещи опазване на здравето и живота им при едно бъдещо несигурно събитие. Следва да се акцентира и върху изявленията на **Н. Сархош Х.**, дадени пред интервюиращия орган, от които се обуславя извод, че по собствено желание, в резултат на личен избор, е напуснала И.. Отделно, молителят не изразява намерения за завръщане в страната си, въпреки че родителите й, брат й и сестрите й продължават да живеят там. Предвид това и доколкото лицето е преминало нелегално границата между България и Турция, то се обезпечава извод, че нежеланието му да се върне в държавата по произход не е обосновано от причини за основателно опасение от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 6 ЗУБ.

Доколкото не се установява да е осъществено спрямо жалбоподателя преследване, то не се изследва дали закрилата срещу него въобще може да бъде предоставена от държавата, партии или организации, вкл. международни организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия по смисъла на чл. 8, ал. 7 от ЗУБ. Доколкото не се установява да е осъществено спрямо жалбоподателя преследване, то не се изследва дали има част от държавата по произход, в която чужденецът да може сигурно и законно да пътува и да получи достъп, както

и да се установи там по смисъла на чл. 8, ал. 8 ЗУБ.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /статут на бежанец/ следва да бъде отхвърлено като неоснователно /чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ/.

2. Извършена е при това от компетентния орган и преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, относно въпроса следва ли да бъде предоставен хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или

2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или

3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо **Н. Сархош Х.** като изброените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изрично е заявено от молителя, че същият не е бил арестуван или осъждан в страната си по произход /чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ/. Въпреки че в жалбата са изложени твърдения за противното, от доказателствата не се установява, че именно спрямо **Н. Сархош Х.** е образувано съдебно производство и й е отнето имущество, тъй като предупредителният и изпълнителният лист се отнасят за съпруга й. Дори и да се приеме, че конфискацията на имуществото рефлектира и върху правната сфера на жалбоподателя, то това се е случило през 2019 г., т.е. 6 години преди напускането на И., поради което и не може да се установи наличието на пряка причинна връзка между двете събития. Не се установява, че молителят е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана за изтезания“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ/. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ бежанската история се изследва с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. С т. 39 от решението на СЕС се въвежда обратно пропорционална връзка между засягането на личните интереси на търсещия закрила и степента на безогледно насилие, изискуема, за да се предостави такава закрила. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя се характеризира с липса на каквито и да били основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, то толкова по-висок би следвало да е интензитетът на безогледно насилие в страната му. Видно от оспореното решение военните действия между страната по произход И. и И. са прекратени след 10 дни конфликт, заявено от администрацията на американския президент Д. Т. на 23.06.2025 г. И. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Действително определени язвими групи можело да попаднат в хипотеза на чл. 9 ЗУБ, но жалбоподателят не попадал в тази категория. Към датата на подаване на молбата за закрила и проведеното интервю не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ /не се сочи от молителя осъществяването на конкретни военни действия, нито от него са представени доказателства, удостоверяващи осъществяването на такива, така че да се формира извод за наличие на причинно-следствена връзка между тези военни действия и

напускането на страната по произход, а като основание се сочи единствено протестите, в които е участвал съпруга ѝ през 2017 г. и са потушени от властите, т.е. около 8 години преди подаването на молбата за закрила, без конкретни доказателства за отношението им към семейството му, поради което и оспореният акт е издаден с оглед установената от органа фактическа обстановка /чл. 142, ал. 1 АПК/. Отделно от това, молителят, въпреки че се яви в съдебно заседание, за да разкаже бежанската си история, не посочи нито нови факти по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК, нито заяви по какъв начин тези нови факти конкретно за него като личност представляват реална опасност съгласно чл. 9, ал. 3 ЗУБ. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не без значение е обстоятелството, че въпреки опита си да обясни каква всъщност е неговата бежанска история, чужденецът не успя да докаже осъществено спрямо него и неговото семейство безогледно насилие по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, като е безспорно, че последното продължава да живее в И.. Чужденецът не успя да докаже, че отказът за връщането му в И. е обусловен именно от реална опасност за живота и личността му, следствие на събития, настъпили, след като е напуснал държавата си по произход /чл. 9, ал. 3 ЗУБ/. Горното се потвърждава и от представената справка от 25.09.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС. Въпреки че в нея се съдържат данни за дейности на насилие, те не биха могли да се определят по своя характер, интензитет и териториален обхват като представляващи самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя, вкл. и с оглед неговата бежанска история.

Анализът на сигурността в страната по произход на чуждия гражданин е извършен въз основа на представената и обсъдена от административния орган справка за актуалната обстановка в страната на произход от 21.07.2025 г., която представлява официален документ, чиято материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК не е оборена. Не е оборена и материалната доказателствена сила на приетите в открито съдебно заседание като писмени доказателства справки от 26.08.2025 г. и от 25.09.2025 г. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в справките, които се изготвят от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Още повече и, че в тези справки са цитирани независими източници на информация, вкл. и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа тази информация. В този смисъл неприложими са разрешенията, дадени в решенията на СЕС по дело С-465/07, дело С-285/12 и дело С-406/22. Не може да се счита, че със самото си присъствие в родния си край или в друго населено място молителят ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие, породено от какъвто и да е било въоръжен конфликт. Въпреки че административният орган е формирал волята си въз основа на различна към момента фактическа обстановка, по аргумент от чл. 142, ал. 2 АПК, с оглед изложеното по-горе и предвид личната бежанска история на жалбоподателя, съдът приема, че правилно искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /хуманитарен статут/ е отхвърлено като неоснователно /чл. 75, ал. 1, т. 4 ЗУБ/.

3. Липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 ДР ЗУБ да има предоставена международна закрила. С оглед разпределената доказателствена тежест не се сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното

твърдение.

Основание за предоставяне на хуманитарен статут не представлява хуманитарната криза в И. и района, тъй като не попада в обхвата на понятието други причини от хуманитарен характер по чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В конкретния случай такива не се изтъкват.

4. Предвид горното за **Н. Сархош Х.** не е приложим принципът за забрана за връщане по чл. 4, ал. 3 ЗУБ.

Следва да се добави и, че **Н. Сархош Х.** доброволно е напуснала И., за да се засели другаде, от желание за промяна, по семейни причини и причини от личен характер, което я прави мигрант, а не бежанец, съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации.

Заключение: оспореното решение е законосъобразно издаден административен акт, поради което и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 85, ал. 4 във връзка с чл. 84, ал. 3 ЗУБ **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Сархош Х., гражданин на И., против Решение № 4381/01.08.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: